

кламатори à la Хюго да изпълнятъ Фр. литература, както и да стане единъ А. Чеховъ трѣбваше цѣла плеада народници—белетристи.

Нъ повече другъ пжтъ.

Пиши ми по-обширно за работата си, занятията си, — България я чувамъ тъй като получавамъ много вѣстници. Що мислишъ за до година.

Стискамъ ти ржката.

Твоя: Петко.

Вен, 5. XI. 1898.

Брате Иване,

Здравнето ми, за което вече толкова пжти ме питаешъ, се позакърпи. При всичко, че съмъ значително отслабналъ и много енергия прѣсналъ оная година, то крѣпя се все пакъ. Но защо ми е тѣло здраво, когато въ него младостта гаснѣе, душата умира, сърцето ранено, стѣне? ...

Колкото ти се хвалишъ, че добръ прѣкарвашъ, толкова пакъ азъ ще ти се оплача отъ живота си. Хвърленъ въ една корава срѣда, гдѣто глупостта е възведена въ общественостъ, претенциозността — въ добродѣтель, а съ обиди се доставя удоволствие, азъ отпадамъ, линея изъ день въ день. Нито една сериозна мисль, нито една съчувственна душа. Сърцето се прѣвива, душата скучае ... дайте ми единъ челоуѣкъ, челоуѣкъ, който да ми съгрѣй братски духа, защото чезна, умирамъ! ...

Почти всичкото ми врѣме е заето съ нѣмския езикъ. Мно-

го мъчно върви. Но благодарение, че върви пакъ. Ахъ, какъ съ радостъ затупва сърцето, когато поприказвамъ, когато прочета, разбере нѣщо. — Обръщамъ се на цѣло дѣте. Сега за сега мога вече колко-годѣ да се разправямъ. Прѣзъ день, прѣзъ два отивамъ да слушамъ нѣкоя лекция отъ правото, когато се открадна и по Философия.

Чета нѣкой отъ френскитѣ белетристи и прѣди да сѣдна да ямъ прѣгледвамъ рускитѣ списания и книги. Азъ се храня въ руската кухня. А за по пълно, ако щешъ, чета си писмата и отговарямъ на приятели. Това послѣдното, при всичко, че неусѣтно ми отнема тъй много врѣме, но нито нѣкога съмъ можалъ безъ него, нито пакъ сега е възможно да го намаля съ най малко.

Относително моитѣ литературни работи немога почти нищо да ти кажа. Отъ когато съмъ дошълъ въ Вен едвали двѣ картинки съмъ драсналъ, едната отъ които — „Твърдекъсно“ — може би скоро ще четешъ въ „Ново Врѣме“, а другата — „Мама!“ — още не съмъ прѣработилъ. Но ти нали знаешъ, че въобще моята работа върви твърдѣ полека. Азъ сега допечатвамъ очеркитѣ си, които съмъ писалъ прѣди 2-3 години въ Toulouse. Появи се „Тайна“ неотдавна въ „Н. Вр.“, сега се печата въ в. „Народенъ листъ“ — „Помощъ“ и въ папката ми има още, чини ми се, два разказа писани отъ Toulouse, незная казахъ ли ти, азъ изпратихъ на Мутафова очеркъ!